

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Н., 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Н., I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Николова

при участието на секретаря ГАЛИНА Н. СВИЛЕНОВА
като разгледа докладваното от Галина Николова Административно наказателно дело № 20233620200099 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от С. Р. С. от гр. Н. срещу издадено НП № 23- 0307-000100/21.02.2023 г. на РУ Н..

Жалбоподателят твърди, че не бил знаел за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС-то, тъй като не бил уведомен за това. Счита, че е налице маловажност на нарушението по см.чл. 28 ЗАНН.

Предвид на горното, жалбоподателят моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозирано е писмено становище - молба от упълномощен юрисконсулт, в което се заявява, че като правоспособен водач на МПС, нарушителят е следвало да познава законовия тест на чл.140, ал.1 и чл.143, ал.15 от ЗДвП и извършеното от него нарушение е съставомерно. Моли НП да бъде потвърдено, като законосъобразно и обосновано.

Като съобрази всички събрани по делото доказателства, съдът счете за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал.1 от ЗАНН от легитимирано лице, имащо правен интерес за обжалва горепосоченото наказателно постановление и се явява процесуално допустима.

На 14.09.2022 г. е бил съставен АУАН серия ГА № 733628, л. 20, с който е

констатирано нарушение, извършено от жалбоподателя, изразяващо се в това, че на 14.09.2022 г., в 20,55 часа в гр. Н., обл. Ш., по ул. „****“ в посока центъра на града, управлява лек автомобил „****“ с рег. № ***, собственост на лицето М.И. Т. от гр. Д., който не е регистриран по надлежния ред в РБ, поради прекратена регистрация по чл. 143, ал.15 от ЗДвП на 24.01.2022 г.

В акта е посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 140, ал.1, т.пр.1-во от ЗДвП.

Жалбоподателят е подписал акта, в който е вписано, че няма възражения.

След издаването на АУАН е била сезирана ШРП относно наличието на евентуално престъпление по чл. 345, ал.2 от НК, а преписката по този административен акт е била прекратена на основание чл. 33, ал.2 ЗАНН.

С постановление от 06.02.2023 г. на наблюдаващия прокурор е постановен отказ да се образува досъдебно производство и е прекратена преписка пр.пр. № 89/2023 г. по описа на РП-Ш., поради липса на състав на престъпление.

След получаване на постановлението от ШРП, наказващият орган е издал Наказателно постановление № 23-0370-000100/21.02.2023 г. на Началника на РУ Н., с което за нарушение на чл. 140, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложена на жалбоподателя, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 175, ал. 3, пр. 1-во от ЗДвП глоба от 200лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 28.02.2023 г.

По делото не е представено от жалбоподателя доказателство за извършено от него доброволно плащане на наложените с НП наказания – глоба, поради което и по арг. на противното от чл. 79б, ал.2 ЗАНН, не са налице основания за прекратяване на производството в тази му част и делото следва да се разгледа по същество.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът прие за безспорно установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят е правоспособен водач на МПС, притежаващ редовно СУМП със срок за валидност до 27.07.2025 г.

На 14.09.2022 г. жалбоподателят, управлявал лек автомобил „****“ с рег. № *** в гр. Н., обл. Ш., в 20,55 часа, по ул. „****“ в посока центъра на града, когато бил спрял за проверка от служители на РУ Н., св. Т. М. и П. П.. Служителите извършили проверка на документите на автомобила и на водача и при служебната справка, извършена на място установили, че автомобилът е с прекратена регистрация. По време на проверката водачът не е оспорвал констатациите на проверяващите длъжностни лица.

По делото е установено по безспорен начин, че към датата 14.09.2022 г. автомобилът е бил регистриран на името на лицето М.И. Т. от гр. Д., която е била негов собственик, съгласно договор за покупко – продажба от 22.11.2021 г. това се установява от представения

договор, л. 25 от делото, както и от приложената справка по регистрацията на МПС-то, л. 21, където е посочен като предстоящ собственик лицето М. Т., въз основа на регистриран договор за продажба.

Задължението по чл. 145, ал.2 ЗДвП е известно на жалбоподателя, доколкото същия е правоспособен водач на МПС. Тази разпоредба задължава приобретателят на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

По делото е приложена справка за МПС с рег. № ***, л. 21, гърба, от която се установява, че на 24.01.2022 г. е било извършено служебно прекратяване на регистрацията му, поради непререгистриране на МПС-то, на основание чл. 143, ал.15 ЗДвП.

Съгласно чл. 143, ал. 15 ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Неизпълнението на задължението за регистрация на МПС е осъществено от приобретателя М.И. Т., съгласно действащия към датата на проверката договор за покупко – продажба.

Прекратяването на регистрацията в посочената хипотеза настъпва по силата на закона, а не по волята на административен орган, поради което и за разлика от хипотезата на прекратяване по чл. 143, ал.10 ЗДвП вр. чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, където се предвижда уведомяване на собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията, в случая не се изисква такова. Това следва от вменените от закона задължения на новия собственика (приобретател) на МПС да го регистрира в срок до един месец от придобиването му, съгл. чл. 145, ал.2 ЗДвП, в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Поради неспазване на посочената разпоредба от собственика на МПС-то, лицето М.И. Т., и след изтичане на два месеца от придобиването, е била служебно прекратена регистрацията му. В тези случаи, на служебно прекратена регистрация, законът не предвижда уведомяване на собственика за извършването й.

В този смисъл, извършеното прекратяване на регистрацията на МПС-то е законосъобразно.

Следва да се обсъдят в настоящия казус и допълнителните обстоятелства, установени по делото, от които жалбоподателят черпи права, че не бил знаел за неизпълнението на задължението по чл. 145 ЗДвП от страна на неговия праводател и бил „изненадан“ при проверката, че автомобилът е с прекратена регистрация.

Самият жалбоподател в рамките на ДП, л. 23 от делото, сочи, че самият той е закупил автомобила от автокъща „****“ в гр. Н., където бил оставен за продажба от предишният му

собственик, но поради лични неуредени финансови отношения, автомобилът бил прехвърлен на дъщерята на неговия шеф, М.И. Т., докато го изплати. Самата тя, както се установи по делото, не е регистрирала автомобила след придобиването му. Жалбоподателят в дадените от него обяснения сочи, че през цялото време, той е ползвал автомобила, ежедневно, независимо, че бил регистриран на друго лице.

Едва след проверката и на 27.09.2022 г. автомобилът бил прехвърлен с договор за покупко – продажба на настоящия жалбоподател, л. 38 от делото.

Така установеното по делото сочи, че всъщност между приобретателя на МПС-то към датата на проверката, М. Т. и жалбоподателя е бил сключен от облигационна гледна точка, договор за послужване по смисъла на чл. 243 и следв. ЗЗД, доколкото още от момента на придобиване на собствеността от Т., автомобилът бил ползван единствено от жалбоподателя. Поради това, че договорът за заем за послужване е неформален, то и няма изискване за форма за предоставяне ползването на МПС от жалбоподателя. Това обаче, означава, че още от момента, в който жалбоподателят е поел ползването на МПС-то, той е бил длъжен да го ползва съгл. чл. 244, ал.2, предл.2-ро ЗЗД, съобразно неговото предназначение. Това означава, че жалбоподателят, като лице, реално ползващ и управляващ МПС-то, е бил длъжен да се увери в изпълнението всички изискуеми условия за неговото ползване, вкл. и да се увери преди да ползва МПС-то в неговата надлежна регистрация съгл. чл. 145, ал.2 ЗДвП, в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика. Това е видимо и установило по талона на автомобила. От своя страна, поемайки управлението на МПС-то, още от деня на придобиването му от лицето М. Т., самият жалбоподател е направил изпълнението на задължението по чл. 145, ал.2 ЗДвП невъзможно, доколкото за да се извърши пререгистрацията на МПС, съгл. чл. 15 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, е необходимо личното явяване на собственика и представянето на необходимите документи. Нещо повече, доколкото самия жалбоподател сочи в дадените по прок.преписка обяснения на л. 23 от делото, че още от момента на придобиване на автомобила от посоченото лице Т., той лично е управлявал МПС-то, при това всекидневно от гр. Н. до гр. Д., той е бил наясно, че следва да отидат в КАТ и да го пререгистрат на нейно име или да го прехвърлят в негова собственост и той самия да изпълни това задължение.

Това показва, че собственото на жалбоподателя поведение е станало пречка за регистрирането на МПС-то своевременно и в срок.

Предприемайки управлението на МПС-то, жалбоподателят е следвало да се увери, че същото е надлежно регистрирано на името на лицето, от което го взема, в случая от собственика М.И. Т..

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал.1 ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които **са регистрирани**

и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Жалбоподателят сочи, че не бил знаел, че управляваният автомобил бил със служебно прекратена регистрация поради което липсвала субективната страна на нарушението, което изисквало пряк умисъл, подобно на посоченото в Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г.на ВКС и ВАС.

Съдът намира, че поведението на действителния предишен собственик на МПС-то, не освобождава водача от собственото му задължение по чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДвП, да се увери в редовността на свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, което управлява, още повече, че обстоятелствата по придобиването на вещта от лицето М. Т. са му били добре известни.

Съгласно §2, т. 4 от ДР към Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, **„Регистрация“** е административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер. Вътрешното ни законодателство – ЗДвП и Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., не съдържат отговор на това какво е „прекратяване на регистрация“. Отговор ни дава разпоредбата на чл. 1 от Директива 2014/46/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за изменение на Директива 1999/37/ЕО на Съвета относно документите за регистрация на превозни средства, с която се изменя чл. 2 от Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29 април 1999 година относно документите за регистрация на превозни средства и към чл. 2 се добавят новите понятия: „временно отнемане на регистрация“ и **„прекратяване на регистрация“**. Последното означава, отмяната на разрешението, издадено от държава членка, превозното средство да се използва в пътното движение.

Според вътрешното ни право, чл. 143, ал.15 от ЗДвП и чл. 18б, ал.1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., се предвижда ред за служебно прекратяване на регистрацията на МПС, по чл. 143, ал.15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Прекратяването на регистрацията на МПС, го прави ненадлежно регистрирано.

Съдът намира, че е налице съставомерно поведение, представляващо нарушение на чл. 140, ал.1 ЗДвП, за което и съгл. чл. 175, ал. 3, пр.1-во от ЗДвП се предвижда административно наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв.

За налагането на предвидената в ЗДвП санкция, е необходимо на общо основание извършеното от жалбоподателя нарушение да е извършено умишлено или непредпазливо, съгл. чл. 7, ал.1 от ЗАНН, а ако е непредпазливо, то да е изрично предвидена санкция за

това, съгл. ал.2. Доколкото по силата на чл. 11 от ЗАНН относно вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността на извършителя се прилагат разпоредбите на НК, то приложение намира чл. 11 от НК. В настоящия случай се установи, че водачът на МПС-то, настоящ жалбоподател, поради това че не е бил собственик на МПС-то към датата на проверката, не е знаел за служебно прекратената регистрация, но същия е можел да установи това преди да предприеме управлението на МПС-то.

Водената прокурорска преписка е приключила с Постановление за отказ за образуване на ДП на ШРП, доколкото разпоредбата на чл. 345, ал.2 вр. Ал.1 от НК изисква пряк умисъл, какъвто по делото не е бил установен и доказан от страна на извършителя на деянието. За разлика от наказателното право, което предвижда наказателна отговорност за непредпазливите деяния, само в предвидените от закона случаи, съгл. чл. 11, ал.4 от НК, то административно наказателното право предвижда налагане на административно наказание във всички случаи, а изключенията от това правило са само ако са предвидени в закона. В този смисъл направените по ДП изводи относно липсата на пряк умисъл са основателни, но те нямат обвързващо значение за настоящето дело, доколкото съдът достига до извод за наличието на непредпазливост, от страна на дееца при извършване на административното нарушение. От светлината на нормата на чл. 11, ал. 3 НК, поведението на жалбоподателя следва да се квалифицира от субективна страна като самонадеяност, доколкото той е бил наясно, съзнавал е, че нарушава правилата за движение по пътищата, но е мислил да ги предотврати. Това ясно се установява от посоченото то него в обясненията му по ДП, че „Не съм поглеждал документите, но имам валидни застраховка и преглед. Съжалявам, че не съм обърнал внимание при сроковете за пререгистрация на автомобила“.

Съдът намира, че жалбоподателя е извърши соченото нарушение при условията на непредпазливост, поради което следва да носи отговорност за непредпазливо нарушаване на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, което се наказва по реда на чл. 175, ал. 3, пр.1-во от ЗДвП с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв.

Съдът намира, че извършеното от жалбоподателя нарушение не може да се определи като „маловажен случай“, поради това, че деянието не се отличава с по-ниска обществена опасност от обикновените нарушения от същия вид, съгласно критериите на чл. 93, т.9 от НК.

В случая са неприложими разпоредбите на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г.на ВКС и ВАС, което сочи, че не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство, поради това, че същото е приложимо само в случаите на постановено служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10, но не и на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

Относно законосъобразността на наложеното на жалбоподателя наказание.

Съдът съобрази, че с обжалваното № № 23- 0307-000100/21.02.2023 г. на Началника на РУ Н., е наложено на жалбоподателя административно наказание глоба от 200лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца. Тези наказания са в минималните посочени от закона размери, което ги прави законосъобразни и справедливи.

Предвид на гореизложеното, съдът намира, че наложено на жалбоподателя административно наказание по издаденото НП е законосъобразно и справедливо и следва да бъде потвърдено изцяло.

Настоящите мотиви са в съответствие с приетото по Решение от 03.02.2023 г. по КАНД № 198/2022 г. на АдмС Ш., Решение от 03.02.2023 г. по КАНД № 8/2023 г. на АдмС Ш., Решение № 188 от 14.11.2022 г. на АдмС - Ш. по к. а. н. д. № 177/2022 г.и мн.др.

Относно разноските, съгл. чл. 63, ал.3 от ЗАНН.

Доколкото разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН предвижда, възможност за страните в съдебните производства да им бъдат присъдени разноски по реда на АПК, съдът установи следното:

Жалбоподателят има искане за разноски, за предоставена адвокатска защита, при условията на чл. 38, ал.1 т. 2 ЗАДв.

Искане за разноски е направено от страна на въззиваемата страна.

Съдът намира искането за разноски на въззиваемата страна за основателно, доколкото по делото становище относно предявената жалба е изразил гл.юрисконсулт В.Д..

Съгласно чл. 63, ал.5 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 38 от ЗПП, определянето на размера на възнаграждението се определя от нарочна наредба, а според чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ по административни дела е от 80 до 150 лв.

Съдът намира, че предвид на обема на участието на представителя на въззиваемата страна, следва да се определи минимално възнаграждение от 80 лв.

На адвоката на жалбоподателя, съобразно приетото от съда решение по делото, не следва да се присъжда възнаграждение за адвокатска защита.

Относно претендираното от пълномощника на жалбоподателя възнаграждение, освен посоченото според изхода на делото и на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, който препраща към чл.143 от АПК, то когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството,

ответникът (въззиваемата страна) има право на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ (чл.143, ал.3 АПК). Следователно жалбоподателят, респ. неговият адвокат защитник няма право на присъждане на разноски за адвокатска защита, вкл. и в случаите на предоставена такава по чл. 38, ал.2, т. 2 ЗАдв.

Относно искането за заплащане на разноски за адвокатска защита, в случаите на предоставена такава по чл. 38, ал.2, т. 2 ЗАдв., следва да се посочи още, че съгл. Определение № 12885 от 29.11.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3324/2015 г., VIII о., „за предоставена безплатна правна помощ на материално затруднено лице, следва да са налични доказателства, че страната няма средства за заплащане на адвокатски хонорар по аналогични критерии. Удостоверяването на това обстоятелство става с писмени доказателства“. За да се приеме, че претенцията на адвоката е основателна, следва да се докаже наличието на посочените в чл. 38, ал.1 от ЗАдв. факти. Това следва да се направи при условията на пълно и пряко доказване, доколкото в наказателното право действа принципът на законоустановеност. Това означава, че ако пълномощникът на жалбоподателя му е оказал безплатна адвокатска помощ, той трябва да докаже основанията за това и конкретно на посоченото от него по делото и в пълномощното, че жалбоподателят е лице в затруднено материално положение. Това се извършва чрез представяне на декларация за доходите, удостоверение за регистрация като безработен и пр. В този смисъл е и Определение № 228/04.04.2012 ВКС по ч.т.д. № 140/20012 г. I т.о, ТК ВКС, където е посочено, че „Независимо от това състоянието на материално затруднение следва да е обективен факт. При претенция за определяне на възнаграждение на адвокат пред съда се ангажират доказателства, въз основа на които да се обоснове извод за съществуващи материални затруднения на страната съгласно чл. 38 ЗА“. Липсата на доказателства за тези обстоятелства би наложило съда сам да ги събере, служебно като изиска справка от НАП за регистрираните трудови договори на жалбоподателя, неговите доходи, както и справка за имотното му състояние и при наличие на противоречие с претендираното основание, да се откаже присъждането на възнаграждение. Противното е проява на злоупотреба с процесуални права, каквато не следва да бъде допускана от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, предл. първо от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

Потвърждава Наказателно постановление № 23- 0307-000100/21.02.2023 г. на Началника на РУ Н., с което на С. Р. С. с ЕГН ***** от гр. Н., обл. Ш., за нарушение на чл. 140, ал.1, т.1 от ЗДвП, извършено на 14.09.2022 г. в гр. Н., и на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 175, ал. 3, пр. 1-во от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца.

ОСЪЖДА на основание чл. 63, ал.5 от ЗАНН С. Р. С. с ЕГН ***** от гр. Н., обл. Ш., **ДА ЗАПЛАТИ** на ОД на МВР град Ш. по сметка **IBAN BG 57 UBBS 8002 3106 1018 04, BIC UBBS BG SF**, банка ОББ, клон Ш. от 80 лв. (осемдесет лева), представляваща възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Ш. в 14 (четиринадесет) дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Н.: _____